

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 28.065 van 28 mei 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 27 februari 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 23 december 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 9 april 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 mei 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. CALLEWAERT, die loco advocaat I. FLACHET verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoekers eerste asielaanvraag, ingediend op 16 oktober 2000, werd afgesloten op 26 augustus 2003 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem betekend op 28 augustus 2003.

1.2. Tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd een schorsings- en annulatieberoep ingediend bij de Raad van State dat verworpen werd bij arrest van 4 april 2007.

1.3. Op 13 januari 2005 diende verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op 13 maart 2007 onontvankelijk bevonden wegens een gebrek aan buitengewone omstandigheden.

1.4. Op 14 mei 2007 kreeg verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5. Op 25 mei 2007 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in, die werd afgesloten op 29 november 2007 met de een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming, hem betekend op 3 maart 2008.

1.6. Verzoeker diende op 29 februari 2008 een derde asielaanvraag in, die door de Dienst Vreemdelingenzaken werd afgesloten op 25 maart 2008 met een beslissing tot weigering tot in overwegingname, hem diezelfde dag betekend.

1.7. Verzoeker diende op 3 april 2008 een vierde asielaanvraag in, die door de Dienst Vreemdelingenzaken werd afgesloten op 23 april 2008 met een beslissing tot weigering tot in overwegingname, hem diezelfde dag betekend.

1.8. Verzoeker diende op 14 april 2008 een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet .

1.9. Verzoeker diende op 11 juli 2008 een vijfde asielaanvraag in, die door de Dienst Vreemdelingenzaken werd afgesloten op 4 augustus 2008 met een beslissing tot weigering tot in overwegingname, men diezelfde dag betekend.

1.10. Op 15 juli 2008 diende verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet.

1.11. Op 23 december 2008 werden de in punten 1.8. en 1.10. bedoelde aanvragen onontvankelijk verklaard. Deze beslissing werd betekend op 29 januari 2009.

Dit vormt de bestreden beslissing.

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…) De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland. Het feit dat betrokkene sinds begin oktober 2000 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Frans en Engels heeft geleerd en spreekt, cursussen volgt, zijn diploma's van secundair onderwijs wil laten gelijkwaardig verklaren, meewerkt aan het maken van een kortfilm, werkbereid is, een netwerk van duurzame sociale bindingen heeft opgebouwd, een attest van goed gedrag en zeden voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980. Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven verwacht wordt dat ze zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag, ingediend op 16.10.2000, werd afgesloten op 26.08.2003 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en

de Staatlozen, hem betekend op 28.08.2003. Op 25.05.2007 diende betrokkene een tweede asielaanvraag in, die werd afgesloten op 29.11.2007 met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming', hem betekend op 03.03.2008. Verzoeker diende een derde asielaanvraag in op 29.02.2008 die werd afgesloten op 25.03.2008 met een beslissing tot weigering in overwegingname door de Dienst Vreemdelingenzaken, hem diezelfde dag betekend. Verzoeker diende een vierde asielaanvraag in op 03.04.2008 die werd afgesloten op 23.04.2008 met een beslissing tot weigering in overwegingname door de Dienst Vreemdelingenzaken, hem diezelfde dag betekend. Verzoeker diende een vijfde asielaanvraag in op 11.07.2008 die werd afgesloten op 04.08.2008 met een beslissing tot weigering in overwegingname door de Dienst Vreemdelingenzaken, men diezelfde dag betekend.

Tijdens de periodes tussen de verschillende asielprocedures verbleef betrokkene op illegale wijze in het land. Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de procedures – namelijk 2 jaar en iets meer dan 10 maanden voor de eerste procedure, iets meer dan 2 jaar en 6 maanden voor de tweede procedure, iets minder dan 1 maand voor de derde asielprocedure, 20 dagen voor de vierde procedure en iets minder dan een maand voor de vijfde procedure – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000). Betrokkenen verbleven van 26.08.2003 tot 25.05.2007, van 03.03.2008 tot 29.02.2008, van 25.03.2008 tot 03.04.2008, van 23.04.2008 tot 11.07.2008 en sinds de afsluiting van hun laatste asielprocedure sinds 04.08.2008 illegaal in België. Betrokkene heeft tot vijfmaal toe nagelaten om gevolg te geven aan de Bevelen om het Grondgebied te verlaten, hem betekend op 16.10.2000, op 03.03.2008, op 25.03.2008, op 23.04.2008 en op 04.08.2008. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkenen in eerste instantie de verplichting hadden om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten na afsluiting van hun asielprocedures. Betrokkenen dienden alles in het werk te stellen om aan hun wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dienden zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar hun herkomstland terug te keren of naar een land waar zij konden verblijven. Het feit dat betrokkenen geen gevolg gaven aan deze instructies impliceert dat zij nog steeds op illegale basis in het land verblijven, wat een strafbaar feit is dat geenszins het recht op verblijf verantwoordt. Het argument van betrokkene dat hij vanwege zijn verblijf van 7 jaar in België onmogelijk terug kan naar Iran, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid daar hij deze situatie volledig aan zichzelf te wijten heeft. Betrokkene beweert dat de behandeling van zijn asielaanvraag onredelijk lang duurde. Er dient opgemerkt te worden dat onder asielprocedure enkel de duur van de behandeling van de asielaanvraag door de verschillende asielinstanties wordt verstaan, zijnde de Dienst Vreemdelingenzaken, het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en /of de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen. Zij oordelen immers over de gegrondheid van de asielaanvraag. De beroepsprocedure voor de Raad van State behoort dus niet bij die asielprocedure, daar men niet oordeelt over de gegrondheid van de asielaanvraag, dan wel over de correctheid van de procedure. De ingeroepen elementen met betrekking tot de problemen van betrokkene in zijn land van herkomst (vrees voor arrestatie en vervolging wegens actieve aanwezigheid bij protestacties, gezocht worden door de Iraanse Staatsveiligheid) en het ingediende bewijs van lidmaatschap van de Constitutionalist Party of Iran; werden reeds aangehaald ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en verworpen door de asieldiensten. Deze elementen kunnen bijgevolg niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden (art. 9bis, §2, 1° van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006). Betrokkene verwijst naar de algemene situatie in Iran waardoor hij niet kan terugkeren naar Iran en hij vreest dat zijn persoonlijke vrijheid er in gevaar is. Betrokkene haalt enkel een algemene situatie aan die hij geenszins staft met een begin aan bewijs. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn persoonlijke vrijheid volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

De verwijzingen naar algemene rechtsbeginsels als het respect voor de voorzichtigheidsprincipes en de principes van goed bestuur kunnen niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Elk dossier wordt namelijk naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

De wet van 22.12.1999, zijnde de bekrachtiging van het wetsontwerp van 08.11.1999, was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9/9bis van de wet van 1980.

Aangaande het argument dat verzoeker wenst te benadrukken dat in de nabije toekomst in België nieuwe regels/voorwaarden komen met betrekking de regeling van het verblijf; wij hebben geen nieuwe instructies gekregen voor de behandeling van regularisaties noch over een mogelijke adviescommissie. De Omzendbrief, die in de regeringsverklaring aangekondigd is, werd nog niet gefinaliseerd noch gepubliceerd. In afwachting van deze circulaire gelden de huidige regels onverkort. (...)

2.2. Verzoeker werpt in een eerste middel een schending op *“van de beginselen van behoorlijk bestuur, meerbepaald het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel”*.

Verzoeker stelt het volgende:

“(...) Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitlatingen of gewekt vertrouwen niet beschamen mag. (A, MAST, J. DUJARDIN, M, VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Antwerpen, Kluwer Rechtsweten-schappen, 1999. 53-54)

Uit het vertrouwensbeginsel volgt dat de door de overheid opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen van de burger in de regel moeten worden gehonoreerd. (Cass. 14juni 1999, A.C. 1999, nr. 352 17 mei 1999, A.C. 1999, nr. 285)

Verzoeker legde in het verzoekschrift de nadruk op de langdurige procedure en op de duurzame lokale verankering waarop hij zich kan beroepen.

Het regeerakkoord - Letermé van maart 2008 vermeldt immers deze criteria als redenen voor een regularisatie van het verblijf van mensen zonder papieren.

Er zou nadien zo snel mogelijk een omzendbrief komen waarin de criteria verder uitgewerkt zouden worden; deze is er tot op heden niet. De bevoegde minister Turtelboom blijft excuses vinden om de omzendbrief niet uit te hoeven brengen.

In de afgelopen maanden werd wel meermaals gesteld dat het criterium “langdurige procedure” reeds uitwerking zou hebben in die zin dat er lijsten gemaakt zouden zijn van personen die op basis van dit criterium in aanmerking komen voor regularisatie, en dat er in hun dossiers geen negatieve beslissingen zouden genomen worden. Slechts een greep uit de persberichten hieromtrent: (...).

De heer Roosemont, directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken, riep tevens op om negatieve beslissingen in dossiers met een lange procedure aan hem door te geven.

Het is duidelijk dat in casu de gedane toezeggingen, uitlatingen en het gewekte vertrouwen van de overheid door haarzelf beschaamd zijn en dat de opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen van verzoeker niet gehonoreerd werden,

De beslissing dient dan ook nietig verklaard te worden. (...)

2.3. Verwerende partij stelt in haar nota dat uit een regeerakkoord geen rechten kunnen geput worden omdat het slechts beleidsintenties bevat en als dusdanig geen kracht van wet heeft. Verwerende partij benadrukt dat de aangehaalde beleidsintenties nog niet in wetgeving zijn omgezet. Zij stelt dat in geen geval rechten kunnen geput worden uit toekomstige wetgevingen en mogelijke nieuwe interpretaties van deze wetgeving.

2.4. In zijn repliekmemoire repliceert verzoeker hierop als volgt:

“Verzoekende partij beroept zich op het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel. De regering maakt bij uitstek deel uit van de uitvoerende macht en de uitvoerende macht, die het geheel van overheden in België beheert, mag gedane toezeggingen, uitlatingen of gewekt vertrouwen niet beschamen.

Het regeerakkoord is, in tegenstelling tot wat verwerende partij stelt, ten zeerste concreet, gedetailleerd en duidelijk. Het geeft duidelijk aan hoe artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet dient geïnterpreteerd en toegepast te worden. Het bepaalt duidelijk dat personen, zonder kinderen, wiens asielpprocedure langer duurde dan 5 jaar, hierin begrepen de procedure bij de Raad van State, kunnen geregulariseerd worden.

Verzoekende partij bevindt zich overduidelijk in dit geval.

Verwerende partij geeft geen overtuigend dienstig argument aan waarom het regeerakkoord niet een even grote waarde zou hebben als een omzendbrief, in die mate dat de criteria die in het akkoord bepaald zijn, concreet, duidelijk en onmiddellijk uitvoerbaar zijn bij de toepassing van artikel 9 bis Vw.

Het is vaste administratieve praktijk en ook conform met de Belgische wetgeving dat de Minister omzendbrieven kan uitvaardigen betreffende de toepassing in casu van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet. Hiervoor is geen wet nodig zoals foutief weergegeven door verwerende partij.

Verzoekende partij stelt niet dat het regeerakkoord een wet is. Een wet is ook niet noodzakelijk voor de interpretatie van een bestaand wetsartikel. Het regeerakkoord is inderdaad een beleidsintentie, net zoals een omzendbrief dat is of een duidelijke mededeling op de website van de overheid. Het bevat duidelijke en gedetailleerde criteria waardoor de mensen zonder papieren terecht een zekerheid en een vertrouwen kregen dat hun situatie in bepaalde gevallen zou worden geregulariseerd.

Verzoekende partij beroept zich niet op het regeerakkoord als wettelijke basis voor zijn stelling dat de bestreden beslissing onwettelijk is. Verzoeker beroept zich op de onaanvaardbare en onwettelijke rechtsonzekerheid en op artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet dat dient geïnterpreteerd te worden conform de beleidsintenties van de regering. De bestreden beslissing gaat hier duidelijk tegen in.

Verwerende partij geeft niet aan waarom het regeerakkoord niet kan aanzien worden als equivalent aan een omzendbrief. en dit omwille van het uitblijven van het publiceren van de beloofde omzendbrief door de bevoegde minister.

Er werd een beleid bepaald, er werd een vertrouwen gewekt. Dit alles dient ook uitgevoerd te worden.

Verzoekende partij handhaaft zijn middel integraal en meent dat er niet dienstig wordt geantwoord door verwerende partij op het eerste middel.”

2.5. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

2.6. Met zijn betoog met betrekking tot het regeerakkoord van de regering Letorme en de daarin vervatte criteria voor regularisatie van maart 2008, de uitlatingen van de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken en de persberichten die daaromtrent verschenen zijn, toont verzoeker niet aan dat hem persoonlijk concrete beloften werden gedaan. Evenmin toont verzoeker aan dat hij op basis hiervan erop kon vertrouwen dat zijn aanvraag om verblijfsmachtiging zonder meer positief zou worden beoordeeld. Een regeerakkoord is een geheel van afspraken tussen partijen die samen over een meerderheid in het parlement beschikken, over het beleid dat een nieuwe regering zal voeren. Een regeerakkoord houdt enkel algemene beleidsintenties in die nader dienen uitgewerkt te worden en heeft bijgevolg geen enkele bindende of verordenende kracht, waaraan verzoeker rechten kan ontlenen. De Raad wijst erop dat in de aanhef van het regeerakkoord van maart 2008 uitdrukkelijk gesteld wordt: *“De regering zal dit regeerakkoord de komende maanden nader uitwerken”* en dat in het luik Migratie specifiek gesteld wordt: *“De regularisatiecriteria m.b.t. de buitengewone omstandigheden zullen worden verduidelijkt in een omzendbrief.”* Een regeerakkoord kan niet vergeleken worden met een omzendbrief die uitgevaardigd wordt door de bevoegde minister en waarin een bepaalde gedragslijn bij het uitoefenen van de discretionaire bevoegdheid concreet uitgewerkt wordt. Zuivere beleidsintenties behoren niet tot het materieel recht, net zomin als uitlatingen van de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken of persberichten en zij vormen bijgevolg evenmin het normatief kader waarbinnen het bestuur kan opereren.

Het eerste middel is ongegrond.

2.7. In een tweede middel werpt verzoeker een schending op “van de motiveringsverplichting van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, in combinatie met de beginselen van behoorlijk bestuur, meerbepaald het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel, het art.8 E.V.R.M en het art.9 bis van de Vreemdelingenwet.”

2.8. Na een theoretische uiteenzetting inzake de motiveringplicht betoogt verzoeker, in wat als een eerste onderdeel van het middel kan beschouwd worden, als volgt:

“(….)Artikel 62. 1 ste lid van de Vreemdelingenwet van 15.12.1 98() schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn,

Aan de motiveringsplicht is in casu geenszins voldaan.

Verzoeker zal hierna aantonen dat de motivering deels niet afdoende is en deels onjuist:

1. De motiveringsverplichting in combinatie met de beginselen van behoorlijk bestuur

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitlatingen of gewekt vertrouwen niet beschamen mag. (A. MAST. .1. DUJARDIN. M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE. Overzicht van het Belgisch administratief recht. Antwerpen. Kluwer Rechtswetenschappen, 1999. 53-54)

Uit het vertrouwensbeginsel volgt dat de door de overheid opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen van de burger in de regel moeten worden gehonoreerd. (Cass. 14juni 1999, A.C. 1999, nr. 352; 17 mei 1999, A.C. 1999, nr. 285)

Verzoeker legde in het verzoekschrift de nadruk op de langdurige procedure en op de duurzame lokale verankering waarop hij zich kan beroepen.

Het regeerakkoord - Leterme van maart 2008 vermeldt immers deze criteria als redenen voor een regularisatie van het verblijf van mensen zonder papieren.

Er zou nadien zo snel mogelijk een omzendbrief komen waarin de criteria verder uitgewerkt zouden worden; deze is er tot op heden niet. De bevoegde minister Turtelboom blijft excuses vinden om de omzendbrief niet uit te hoeven brengen.

In de afgelopen maanden werd wel meermaals gesteld dat het criterium “langdurige procedure” reeds uitwerking zou hebben in die zin dat er lijsten gemaakt zouden zijn van personen die op basis van dit criterium in aanmerking komen voor regularisatie, en dat er in hun dossiers geen negatieve beslissingen zouden genomen worden. Er kan verwezen worden naar de persberichten die hier boven werden geciteerd en naar de verklaring van de heer Roosemont.

Het is dan ook, duidelijk dat in casu de gedane toezeggingen, uitlatingen en het gewekte vertrouwen van de overheid door haarzelf beschaamd zijn en dat de opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen van verzoeker niet gehonoreerd werden,

De bestreden beslissing meldt hieromtrent het volgende: “Aangaande het argument dat verzoeker wenst te benadrukken dat in de nabije toekomst in België nieuwe regels/voorwaarden komen met betrekking de regeling van het verblijf; wij hebben geen nieuwe instructies gekregen voor de behandeling van regularisaties noch over een mogelijke adviescommissie. De Omzendbrief, die

in de regeringsverklaring aangekondigd is, werd nog niet gefinaliseerd noch gepubliceerd. In afwachting van deze circulaire gelden de huidige regels onverkort”.

Gezien de bovenvermelde toezeggingen en uitlatingen van de bevoegde autoriteiten is deze uiteenzetting als motivering niet afdoende. Er wordt immers geenszins verklaard waarom in dit dossier, dat duidelijk in aanmerking komt voor een positieve beslissing op basis van het criterium “lange procedure” uit het regeerakkoord, plots wel een negatieve beslissing genomen wordt vooraleer er duidelijkheid is omtrent de omzendbrief.”

2.9. Verwerende partij herhaalt in haar nota dat uit een regeerakkoord geen rechten kunnen geput worden omdat het slechts beleidsintenties bevat en als dusdanig geen kracht van wet heeft. Verwerende partij benadrukt wederom dat de aangehaalde beleidsintenties nog niet in wetgeving zijn omgezet. Zij stelt dat verzoeker bezwaarlijk kan aanvoeren te voldoen aan regularisatiecriteria die vooralsnog onbekend zijn.

2.10. Verzoeker repliceert dat zijn middel niet gebaseerd is op de stelling als zou het regeerakkoord een wet zijn of kracht van wet bezitten. Verzoeker benadrukt dat hij zich beroept op een absoluut gebrek aan motivering in de bestreden beslissing over waarom het

aangekondigde beleid niet wordt toegepast. Verzoeker betoogt dat de regering duidelijk en gedetailleerd aangaf hoe artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet zou worden toegepast. Volgens verzoeker is het bij het uitblijven van een omzendbrief normaal dat in een democratie de administratie terugvalt op de beleidsintenties van de regering als hoogste orgaan van de uitvoerende macht en aangesteld door de het parlement van volksvertegenwoordigers.

2.11. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.12. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.13. De eerste bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet. Artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

2.14. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling, die zijn identiteit aangetoond heeft, een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegheid.

2.15. In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te

verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in zijn land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

2.16. In zijn in de punten 1.8. en 1.10 bedoelde aanvraag om machtiging tot verblijf heeft verzoeker als buitengewone omstandigheden, die volgens hem de aanvraag om verblijfsmachtiging in België verantwoorden, ondermeer verwezen naar zijn lange asielpcedure, waarbij hij verwees naar een wetsontwerp van 8 november 1999 en waarbij hij stelde dat hij het antwoord op zijn eerste asielaanvraag pas na bijna vier jaar verkregen heeft en naar de regularisatiecriteria, vervat in het regeerakkoord van maart 2008.

2.17. De bestreden beslissing beantwoordt deze in de aanvraag ingeroepen buitengewone omstandigheden door het volgende te stellen: *“(...) Tijdens de periodes tussen de verschillende asielpcedures verbleef betrokkene op illegale wijze in het land. Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de procedures – namelijk 2 jaar en iets meer dan 10 maanden voor de eerste procedure, iets meer dan 2 jaar en 6 maanden voor de tweede procedure, iets minder dan 1 maand voor de derde asielpcedure, 20 dagen voor de vierde procedure en iets minder dan een maand voor de vijfde procedure – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000(...)). De wet van 22.12.1999, zijnde de bekrachting van het wetsontwerp van 08.11.1999, was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9/9bis van de wet van 1980. Aangaande het argument dat verzoeker wenst te benadrukken dat in de nabije toekomst in België nieuwe regels/voorwaarden komen met betrekking de regeling van het verblijf; wij hebben geen nieuwe instructies gekregen voor de behandeling van regularisaties noch over een mogelijke adviescommissie. De Omzendbrief, die in de regeringsverklaring aangekondigd is, werd nog niet gefinaliseerd noch gepubliceerd. In afwachting van deze circulaire gelden de huidige regels onverkort (...)*”

2.18. De Raad acht dit antwoord van de gemachtigde van de minister afdoende, deugdelijk en pertinent. Verwezen wordt naar het gestelde in punt 2.6. De motiveringsplicht vereist niet dat de gemachtigde van de minister in de bestreden beslissing nog bijkomend dient te motiveren waarom verzoeker ondanks het regeerakkoord, uitlatingen van de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken en persberichten dienaangaande een negatieve beslissing krijgt. De Raad merkt nog op dat de verzoekende partij de overige motieven van de bestreden beslissing, die haar tevens schragen, ongemoeid laat. Een schending van de motiveringsplicht in combinatie met de aangevoerde beginselen van behoorlijk bestuur wordt niet aangetoond.

Het eerste onderdeel van het tweede middel is ongegrond.

2.19. In wat als een tweede onderdeel van het middel kan beschouwd worden, werpt verzoeker de schending van de motiveringsverplichting op in combinatie met artikel 8 EVRM. Verzoeker herinnert aan zijn inspanningen tot integratie en stelt dat hij aangetoond heeft dat hij hier intense sociale en affectieve banden heeft gesmeed en dat hij geen enkele binding meer heeft met zijn vaderland. Verzoeker betoogt dat intense sociale banden een privéleven uitmaken in de zin van artikel 8 EVRM en dat een eventueel verplicht vertrek uit zijn nieuwe thuisland een inbreuk zou vormen op zijn privéleven die niet kan worden beschouwd als redelijkerwijze evenredig met het nagestreefde doel. Verzoeker specificeert dat er geen sprake kan zijn van een juist evenwicht tussen het doel van de verwijdering, namelijk de aanvraag van een visum en de ernstige aantasting van het recht op eerbied van zijn privéleven. Verzoeker vervolgt dat op geen enkel moment in de bestreden beslissing wordt ingegaan op de noodzakelijke afweging die de Dienst Vreemdelingenzaken dient te maken en dat geen enkel motief wordt gegeven waaruit zou kunnen blijken wat dit legitieme doel is. Volgens verzoeker kan men het “niet disproportioneel zijn” niet toetsen wanneer dit legitiem doel niet vermeld staat in de bestreden beslissing. Verzoeker besluit dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is gezien er duidelijk geen afweging gemaakt werd omtrent het artikel 8 EVRM, met name het onderzoek naar de rechtvaardig-

ging van de bestreden beslissing door een dwingende maatschappelijke behoefte en in het bijzonder de evenredigheid van de bestreden beslissing met het nagestreefde doel namelijk de (tijdelijke) verwijdering.

2.20. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker noch in zijn in punt 1.8. bedoelde aanvraag noch in zijn in punt 1.10 bedoelde aanvraag gesteld heeft dat het treffen van een negatieve beslissing inzake zijn aanvraag om verblijfmachtiging of het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten een disproportionele inbreuk zou uitmaken op zijn privéleven in België. Voorts legt artikel 8 EVRM de verdragsstaten niet de verplichting op om een door een illegale vreemdeling gemaakte keuze van verblijfplaats te respecteren en aan het aldaar ontwikkeld privéleven gevolg te geven door het verstrekken van een verblijfsmachtiging. (cfr. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270; cfr. EHRM, Gül/Zwitserland, 19 februari 1996; EHRM, Ahmut t. Nederland, 28 november 1996; cfr. RvS 20 juni 2008, nr. 2.923 (c)). Gelet op het bovenvermelde ziet de Raad niet in waarom de gemachtigde van de minister in de bestreden beslissing nog een afweging diende te maken tussen een mogelijke inbreuk op verzoekers privéleven enerzijds en het legitieme doel van de bestreden beslissing anderzijds of dit legitieme doel diende te vermelden. Uit verzoekers betoog kan trouwens afgeleid worden dat hij het legitieme doel van de betrokken beslissing kent, namelijk het respect van de binnenkomstreglementering. De bestreden beslissing sluit voorts niet uit dat verzoeker een privéleven kan leiden in België, doch stelt enkel dat de elementen inzake integratie het voorwerp dient uit te maken van een aanvraag om machtiging tot verblijf conform de procedure vermeld in artikel 9.2. van de Vreemdelingenwet (cfr. RvS 6 september 2006, nr. 162.316). Verzoeker toont met zijn bloot betoog niet aan dat er geen sprake is van een juist evenwicht tussen het doel van de verwijdering, namelijk de aanvraag van een visum en een mogelijke aantasting van het recht op eerbied van zijn privéleven, dat grotendeels ontwikkeld werd in illegaal verblijf. Ten slotte dient de Raad nog op te merken dat een eventuele schending van verzoekers privéleven geen gevolg is van de bestreden beslissing, maar te wijten is aan zijn eigen handelen, aangezien hij verkoos een privéleven in België te ontwikkelen in illegaal verblijf (cfr. RVS 23 oktober 2001, nr. 100.110).

Het tweede onderdeel van het tweede middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend en negen door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

M. EKKA.